

HORVÁTH DÁNIEL

SZÜLETÉSNAPUNKRA

„Száztizenkettő lettem én,
és megnézném, hogy költ-e még
e nép,
melyért

nem kaphattam meg katedrát,
de lettem költő: retardált
zseni,
s enni

sem mondhatnám, hogy volt elég,
de végre nem nyomaszt e lég:
ele-
dele

a földnek testem fű alatt,
e nyolcvan év úgy elszaladt,
amint
a pinty.

Talán, ha egy műkedvelő,
értem egy lapáttal eljő,
s kiás,
mi mást

kutatna híres szellemem:
ki van velem, ki ellenem?
Furi
muri.”

Költő-tetem, megcsontosult,
bajszos mosollyal felvonult.
Itt áll,
mit lát:

az utcán kint tízezreket,
ellepnek hidat, tereket,
s ki áll,
kiált,

hogy méltósága kézjegye,
csak egy tollvonással egye-
temet
temet.

A bajszos csontváz visszazáll
a sírba, csöndben visszazáll.
S nevet,
nevet.

(2017)